

„Nu știu de prețuri au celelalte pensiuni din Gărnăna. Poate vi se pare ciudat dar într-adevăr nu știu. N-am timp să aflu și nici nu trag cu urechea. Eu îmi fac prețurile după cum consider eu de cuviință, după cum cred eu că este bine și pentru mine și pentru turist, nu după tarifele celor din jur. Despre cum au ajuns primii clienți la mine, n-am nici o idee. Poate că prima oară au sosit din curiozitate. Le-a plăcut, au mai venit și nu vor să meargă în altă parte. Rezervările pentru revelion și le fac din vară. Pentru petrecerea concediilor dau telefon și, dacă am camerele ocupate, își amână vacanțele până se eliberează.”

PENSIUNEA ANA PECZI, liniștea vacanței la Gărnăna!

rânduri despre munca unei femei, un altfel de mărtisor...

O așteptam pe Ana Peczi, proprietara pensiunii, mă întrețineam în fața unei cafele cu Bojin, probabil viitorul ginere al femeii. Cu ea n-am apucat decât să fac cunoștință, s-a scuzat, trebuie să pregătească micul dejun pentru grupul de timișoreni de la Philipp Moris. Vreo trei dintre aceștia erau la o masă și ascultau muzică, între timp sorbeau niște cofeină. Așa au fost primele noastre dialoguri, între fugile Anei pe ușa ce duce la bucătărie și întoarcerile ei cu farfurii în mâini. Îmi răspundea și fugea. Apoi, când oaspeții erau ocupați cu omletele, Ana Peczi a început să povestească.

„Știți cum a fost? Cumpărasem deja casa aceasta mare dar, pe parcurs, mi-am dat seama că n-am ce face cu atâta spațiu. Din sat începuseră să plece pemi și, repede de tot, am înțeles că nu va mai rămâne nimeni. Mi-am dat seama că la un moment dat se va închide școala. Aveam casa dar ca să fie folosită doar „de vacanță” era prea mare. Trebuia găsită o soluție și astfel a apărut ideea cu pensiunea, mai ales că zona este superbă din punct de vedere turistic. Am obținut un credit de 2000 de mărci de la fundația BanatJa din Timișoara. În 1996 am amenajat primele camere, am zis să vedem dacă le putem închiria. Apoi am amenajat și căsuța alăturată. Apoi, în 1998, am făcut mansarda casei și a mai ieșit un apartament. În 1999 am amenajat sala de mese. Desigur, eu locuiesc tot aici...”

Timișoreni au terminat masa. Noi ne-am ridicat și ne-am mutat la o altă. În sala în care stătușem, cu câteva lucrări de Popas atârârate pe pereți, urma să se desfășoare un curs de management. Se monta ecranul de proiecție, se rearanjau mesele. Ana povestea.

„Activitatea este sezonieră dar, în lunile bune, camerele sunt mai tot timpul ocupate. Am perioade când, dacă aș avea o sută de locuri, toate o sută le-aș închiria! Mai ales în vârfurile de sezon. Iarna, dar nu ca și până acum când am avut vreo două săptămâni de zăpadă și vara, mai ales în iulie-august, atunci, aici este nebunie. Toată lumea vrea o cameră! Un credit să mă extind? Dacă ar fi avantajos m-aș încumeta. Poate că nu atât ca să mă extind, cât să termin ce am început. Mi-aș amenaja grădina unde am zidit deja două terase, vreau să servesc și afară. Apoi, aș mai face încă cinci camere. Ori, asta este deja o investiție serioasă, cel puțin pentru mine. Nu mă prea încântă condițiile puse de bănci, ceva în genul creditului de la BanatJa ar fi excelent, nu plătesc dobândă, doar ratele la cursul zilei. Practic doar inflația mă afectează, depinde cum crește și scade marca. Teoretic ar trebui să scap de acest credit în 2004 dar mă voi achita mai repede. După aceea mai vedem...”

Afară ninge. Tinerii cursanți aveau eșarfe legate peste ochi, se țineau de mâini și au ieșit pe ușă, formând un lanț viu. Exercițiul la care lucrau se intitula: „importanța pe care o are liderul unei echipe”. Șeful lor le spunea: „Așa înțelegeți cât de mare trebuie să fie încrederea în conducătorul vostru. Dacă el nu vă conduce pe unde trebuie, sau dacă nu-i respectați indicațiile, atunci o să cădeți. Acum nu-i nimic, e zăpadă. Închipuți-vă însă că sunteți într-o afacere!” Ana Peczi mi-a oferit o carte de vizită. Am mai primit câteva și m-a rugat să le dau prietenilor mei. Am

întrebat dacă pot veni săptămâna viitoare, la sfârșit de săptămână.

„Clienții mei sunt toți iubitori ai muntelui. Își fac rezervările cu câteva luni înainte. Apoi, în general, se vine în grup de 20-25 de persoane, din cauza aceasta mi-ar trebui mai multe camere. Eu nu pot acum să cazez atâția oameni și apelez la vecini. Dar, după ce voi mai avea câteva camere, va merge mai bine. Pentru că, de ce să nu recunoaștem, din cazare se câștigă bani, nu faci prea mult cu servitul mesei. Că dacă ai pune toată munca și toate cheltuielile, care tot cresc, de la lună la lună, ar trebui să măresc și eu prețurile, mult mai des. Atunci ce ar fi? Ți-ar veni să nu mai faci nimic. Acum încă mai fac aprovizionarea de la Reșița și Timișoara. Mi-am promis însă ca, din primăvară, să pun bazele propriei mele gospodării, o mică fermă de purceluși și găini.”

Tinerii trebuiau să completeze răspunsurile la un formular. Ceva de genul: cum determinați preferințele clientului, ce faceți pentru a i le satisface? Liderul timișorenilor trăgea concluzia: „Trebuie să cunoașteți afacerea pe de rost. Nu-i atât de important să știi cum se strânge un șurub, sunt oameni care fac numai asta, un manager trebuie să știe ce cheie îi trebuie la acel șurub!”

„Eu sunt de toate: bucătăreasă, menajeră, recepționeră...Dacă este ceva de care îmi doresc să scap cred că acest lucru este bucătăria. Să am și eu o femeie care să se ocupe numai de asta. Nu pentru că m-aș da în lături de la muncă, n-am făcut niciodată așa ceva. Dar acum, în acest stadiu nu pot să angajez pe nimeni. Păi, oricine ar vrea un contract, o carte de muncă! Pentru că pensiunea funcționează, totuși, sezonier, nu pot să angajez permanent, pentru că n-am din ce să-i asigur salariul în extrasezon. Lucrez eu, din când în când fiica mea, mă mai ajută o femeie din sat, mai vine mama mea, sora mea, un verișor de-al meu. Îl am și pe Bojin care abia a împlinit 22 de ani, alți tineri preferă discotecile, nu știu câți ar accepta să locuiască aici, în vârf de munte. Oricum, pensiunea mea nu a depășit nivelul unei afaceri de familie...”

Era plăcut la Pensiunea Ana Peczi. Se oprise ninsoarea, din când în când soarele soarele ieșea printre norii care fugeau pe cer. Doar câte un fulg răzleț se ambiționa să-mi aducă aminte că sunt la munte și, totuși, e iarnă. Gândurile îmi zburau la cât de liniștită ar fi o vacanță într-un asemenea loc. Aici, unde nu te deranjează nimeni.

Cu siguranță că Ana nu se gândea la asemenea lucruri.

Ana Peczi

născută la Valea Bolvașniței (4 sept. 1959)
Facultatea de chimie (IPTV Timișoara)

De 17 ani sunt la Gărnăna. Atunci când am venit eu nu erau decât două familii de români: a unei vânzătoare de aprozar și încă una. Ceilalți erau pemi, dintre ei aproape nici unul n-a rămas în țară. În școală predau ore la șase copii, atâția sunt toți. Fata mea, Diana, are 17 ani și este la liceu în Reșița. Pentru ea fac totul și aștept să vină să mă ajute. La ultima noastră discuție, așa, mai serioasă, mi-a spus că va veni, n-are de gând să plece aiurea. Dar mai știi, viața e plină de surprize!...

Pentru ea totul e muncă și, după cum singură mărturisea, a început să aibă încredere. Probabil că simțea cum îi cresc forțele, că devine stăpână pe situație. Pentru că anul trecut, atunci când a rămas singură, nu credea că o să facă față, îi venea să lase totul baltă. Acum are gânduri de viitor, legate tot de sclavia față de clienți. Visează o saună și o sală de gimnastică, acestea să fie pentru zilele urâte, când n-ai ce face afară, când nu-ți vine să te plimbi sau să o iei pe cărările Semenicolui. Dar mai întâi să construiască cele cinci camere.

PS: Ana Peczi o duce bine, din punct de vedere material. Nu-i lipsește nimic. Aceasta pentru că muncește în permanentă. Se duce la culcare după ultimul client și se trezește cu mult înaintea primului. Își face timp și pentru cei șase copii de la școala din Gărnăna. A devenit dependentă de muncă și, foarte curând, ea se va confunda cu succesul femeii...

pagină realizată de Matei BÎTEA

IARNA LA GĂRNĂNA, foto: Matei Bîtea